

DYSZKANT (2) *sb m*

a *jasne*.

sg *A* dyszkant (1). *pl G* dyszkantów (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

1. *muz. Najwyższy, najcieńszy głos w zespole chóralnym, sopran [symphoniae pars imuberum vocibus cani solita Cn] (1) : Włóczyłz tam [na biesiadzie] pięć bálłów/ dwánaście diłzkántów/ Sześć áltów/ ósm tenorów/ dwánaście wágántów: Potym od melodiéy aż pońną na łtole KochPieś 21.*

2. *Głos chłopięcy (1) : Gallulo – Miąfzo mowic poczinam, tracę diłcant. Calep 447a.*

JW